

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i W. Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia SO Beata Piwowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 lipca 2019 r. w W.

sprawy z wniosku **C. UG z siedzibą w Berlinie** (RFN)

z udziałem **U.spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**

o zobowiązanie do udzielenia informacji

postanawia:

1. zobowiązać U. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, jako podmiot świadczący usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe, do udostępnienia C.UG z siedzibą w Berlinie danych osobowych (imion, nazwisk i adresów do doręczeń) abonentów posługujących się niżej wymienionymi numerami IP:

Lp.	Adres IP	Czas połączenia	Port źródłowy	
Data	Czas			
1	(...)	2019-03-19	12:44:57	(...)
2	(...)	2019-03-18	21:55:50	(...)
3	(...)	2019-03-04	10:52:13	(...)
4	(...)	2019-03-19	9:29:09	(...)
5	(...)	2019-03-10	16:45:38	(...)
6	(...)	2019-03-13	23:06:34	(...)
7	(...)	2019-03-15	16:37:19	(...)

8	(...)	2019-03-17	00:35:16	(...)
9	(...)	2019-03-13	22:01:31	(...)
10	(...)	2019-03-14	20:12:04	(...)
11	(...)	2019-03-17	12:40:01	(...)
12	(...)	2019-03-12	21:49:06	(...)
13	(...)	2019-03-11	20:10:41	(...)
14	(...)	2019-03-10	16:16:49	(...)
15	(...)	2019-03-17	19:33:54	(...)
16	(...)	2019-03-17	19:16:27	(...)
17	(...)	2019-03-16	20:38:08	(...)
18	(...)	2019-03-14	12:23:14	(...)
19	(...)	2019-03-17	18:04:20	(...)
20	(...)	2019-03-12	17:50:25	(...)
21	(...)	2019-03-18	17:05:59	(...)
22	(...)	2019-03-13	11:33:09	(...)
23	(...)	2019-03-15	20:49:56	(...)
24	(...)	2019-03-02	12:29:29	(...)
25	(...)	2019.03.12	20:47:58	(...)
26	(...)	2019-03-04	19:06:04	(...)
27	(...)	2019-03-09	20:26:40	(...)

28	(...)	2019-03-02	15:23:31	(...)
----	-------	------------	----------	-------

2. oddalić wniosek w pozostałej części.

Sygn. akt XXII GWo 47/19

UZASADNIENIE

25 czerwca 2019 r. C. UG z siedzibą w Berlinie wniosła o zobowiązanie U.spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie do udzielania informacji mających znaczenie dla dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 79 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej: pr.autor.), jako podmiotu świadczącego usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe, to jest do udostępnienia danych osobowych w postaci imienia, nazwiska i adresu do doręczeń abonentów posługujących się niżej wymienionymi numerami IP:

<i>Lp.</i>	<i>Adres IP</i>	<i>Czas połączenia</i>	<i>Port źródłowy</i>	
<i>Data</i>	<i>Czas</i>			
1	(...)	2019-03-19	12:44:57	(...)
2	(...)	2019-03-18	21:55:50	(...)
3	(...)	2019-03-04	10:52:13	(...)
4	(...)	2019-03-19	9:29:09	(...)
5	(...)	2019-03-10	16:45:38	(...)
6	(...)	2019-03-13	23:06:34	(...)
7	(...)	2019-03-15	16:37:19	(...)
8	(...)	2019-03-17	00:35:16	(...)
9	(...)	2019-03-13	22:01:31	(...)
10	(...)	2019-03-14	20:12:04	(...)
11	(...)	2019-03-17	12:40:01	(...)

12	(...)	2019-03-12	21:49:06	(...)
13	(...)	2019-03-11	20:10:41	(...)
14	(...)	2019-03-10	16:16:49	(...)
15	(...)	2019-03-17	19:33:54	(...)
16	(...)	2019-03-17	19:16:27	(...)
17	(...)	2019-03-16	20:38:08	(...)
18	(...)	2019-03-14	12:23:14	(...)
19	(...)	2019-03-17	18:04:20	(...)
20	(...)	2019-03-12	17:50:25	(...)
21	(...)	2019-03-18	17:05:59	(...)
22	(...)	2019-03-13	11:33:09	(...)
23	(...)	2019-03-15	20:49:56	(...)
24	(...)	2019-03-02	12:29:29	(...)
25	(...)	2019.03.12	20:47:58	(...)
26	(...)	2019-03-04	19:06:04	(...)
27	(...)	2019-03-09	20:26:40	(...)
28	(...)	2019-03-02	15:23:31	(...)

W uzasadnieniu wskazała, że przysługują jej autorskie majątkowe prawa do utworów – odcinków serialu (...) i wyłączność ich publicznego rozpowszechniania. Utwory te są bezprawnie rozpowszechniane z adresów IP pochodzących od spółki U. w ramach kanału dystrybucji, do którego wyłączne prawo przysługuje C. UG. Swoją interes prawny w uzyskaniu informacji uzasadniała tym, że nieuwzględnienie wniosku spowodowałoby niemożność zaspokojenia roszczeń wynikających z naruszenia.

Odpowiadając na wniosek U.spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie zażądała jego oddalenia. Zarzuciła, że C. UG nie sprecyzowała roszczeń, do dochodzenia których niezbędne są żądane informacje, tym samym ich nie uprawdopodobniła. Obowiązana nie przeczyła, że odcinki serialu (...) są utworami w rozumieniu art. 1 pr.autor. ani, że uprawnionej służą autorskie prawa majątkowe obejmujące rozpowszechnianie tych utworów w Internecie. Wskazywała, że żądane informacje nie mieszczą się w katalogu określonym w art. 80 ust 1 pkt 3 pr.autor. Odmawiając ich udzielenia powołała się na tajemnicę telekomunikacyjną wynikającą z art. 159 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Wskazywała także na możliwość uchylecia się od obowiązku wynikającego z art. 248 § 2 k.p.c., ze względu na art. 261 § 2 k.p.c.

Sąd ustalił:

C. UG z siedzibą w Berlinie jest wyłącznie uprawniona do publicznego rozpowszechniania - dystrybucji programów audiowizualnych będących przedmiotem wzajemnych uzgodnień i dostarczonych jej przez (...) LLC z siedzibą w E. (U.), za pośrednictwem sieci równorzędnych, w tym Internetu przez sieć (...), m.in. na terytorium P.. Uprawniona nie przeniosła przysługujących jej autorskich praw majątkowych na osoby trzecie ani nie udzieliła dalszej licencji w tym zakresie. Jej prawa wynikają z umowy licencyjnej zawartej w dniu 2 października 2014 r. ze (...) LLC ujawnionej jako producent serialu (...), którego twórcy nie zostali podani do publicznej wiadomości w związku z rozpowszechnieniem utworu.

W pkt 2.1 umowy wskazano, że (...) LLC udziela licencjobiorcy ograniczonej, niepodlegającej przeniesieniu, sublicencjonowaniu ani cesji (z zastrzeżeniem zapisów umowy) wyłącznej licencji obejmującej:

(a) udostępnianie każdego utworu za pośrednictwem: (i) Dozwolonej Metody Dostarczania; oraz (ii) Usługi objętej licencją na Terytorium, w Okresie obowiązywania umowy, dla celów ochrony praw (...) do każdego Utworu poprzez stosowanie odpowiednich środków mających przeciwdziałać naruszaniu praw autorskich i piractwu internetowemu, we współpracy z dostawcami usług technicznych (np. dla celów dochodzeń, śledzenia i dokumentowaniu przypadków naruszeń praw autorskich) oraz wyspecjalizowanymi kancelariami prawnymi (dla celów egzekwowania praw objętych licencją) w związku z nielegalnym użytkowaniem i nielegalną „wymianą plików” („Piractwo internetowe”) utworów;

(b) egzekwowanie wyłącznych praw na Terytorium w celu walki z takimi naruszeniami, przeciwdziałaniu dalszym przypadkom naruszeń oraz uzyskaniu zadośćuczynienia dla (...) w formie odszkodowania za straty poniesione przez (...) LLC wskutek piractwa internetowego.

Umawiające się strony zdefiniowały „utwór” jako programy audiowizualne będące przedmiotem wzajemnych uzgodnień stron i dostarczone licencjobiorcy przez (...) LLC celem ich dystrybucji za pośrednictwem Usługi objętej licencją na warunkach określonych w umowie. Każdy odcinek serialu stanowił odrębny utwór. Usługa objęta licencją oznacza sieci „wymiany plików” (np. działające w oparciu o technologię (...)), w tym m.in. (...), (...) i (...). (dowód: umowa k.67-69, plakaty k.79-81) Aneks nr (...) z 21 sierpnia 2015 r. strony przedłużyły czas obowiązywania umowy licencyjnej do 31 grudnia 2017 r., a aneksem nr (...) z 1 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2020 r. W dniu 7 stycznia 2015 r. zmieniły umowę ustalając, że ma ona zastosowanie również do terytorium P.. (dowód: aneksy do umowy licencyjnej k.70-78)

Uprawniona wykryła, że odcinki serialu (...) stanowiące licencjonowane przez nią utwory są w znacznej liczbie rozpowszechniane z adresów IP w kanale dystrybucji, na który C. UG ma wyłączność. Wszystkie ustalone adresy IP pochodzą od U.spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie świadczącej usługi dostępu do Internetu. Użytkownicy sieci internetowej udostępnianej przez obowiązującą, w ramach internetowej sieci wymiany i dystrybucji plików (...), udostępniają w dużych ilościach, bez zgody uprawnionej innym użytkownikom utwory audiowizualne chronione prawem autorskim na jej rzecz, z użyciem połączeń internetowych.

Sieć (...) ((...)), za pośrednictwem której następuje naruszenie, umożliwia dalszą dystrybucję części pliku w grupie użytkowników podłączonych do sieci z użyciem programu zainstalowanego na komputerze. Zanim utwór zostanie pobrany w całości na urządzenie, ma miejsce jego publiczne udostępnienie innym użytkownikom, czyli rozpowszechnienie materiału chronionego prawem autorskim. Uprawniona monitoruje udostępnianie plików w internetowych sieciach równo-rzędnych. Monitoring w sieci (...) prowadzony jest w ten sposób, że uprawniona podłącza się do tzw. rojów udostępniających jej utwory z użyciem programu (...) ((...) and S.). Rój jest określeniem grupy użytkowników podłączonych do sieci (...), za pośrednictwem której nielegalnie dystrybuują oni utwory. Program (...) zapisuje odpowiednie informacje dla poszczególnych adresów IP podłączonych do roju w pliku dziennika. (dowód: raport ekspercki N. B. Y. z 30.10.2017 r. k.19-56, ekspertyza mgr inż. P. J.-go k.57-66)

Wydruk z systemu monitorowania nieautoryzowanej dystrybucji utworów ((...)) sporządzony przez (...)GmbH z siedzibą w K. potwierdza fakt naruszenia autorskich praw majątkowych C. UG. Sporządzone raporty zawierają informacje pozwalające ustalić: datę i czas komunikacji, adres IP, tj. adres połączenia internetowego używanego do rozpowszechnienia, port, tj. (...) (ang. (...)) użyty do dystrybucji, tytuł, tj. nazwa utworu z numeracją sezonów i odcinków seriali telewizyjnych („(...)” - cały sezon, „(...)” - numer sezonu, (...) - numer odcinka w danym sezonie,); dostawcę usług internetowych, użytkowników w R., tj. liczbę użytkowników znajdujących się w tym samym roju, co adres IP, w tym samym dniu, wszystkich użytkowników, tj. całkowitą liczbę użytkowników znajdujących się w jednym lub więcej rojów, rozpowszechniających te same treści w tym samym dniu.

Utwory, do których autorskie prawa majątkowe służą C. UG były dystrybuowane za pośrednictwem sieci BitTorrent działającej w ten sposób, że poszczególni użytkownicy zainteresowani konkretnym utworem podłączają się z użyciem programu zainstalowanego na ich komputerze do użytkownika lub grupy użytkowników, którzy nielegalnie dystrybuują rzeczony utwór. Taka grupa podłączonych użytkowników nazywana jest rojem. Po podłączeniu do roju program pobiera utwór od użytkowników, tworząc kopię na urządzeniu należącym do użytkownika. Jednocześnie program udostępnia już pobrane części utworu innym użytkownikom. Technologia (...) umożliwia dalszą dystrybucję części pliku, zanim zostanie on pobrany w całości na urządzenie, udostępnia publicznie materiał chroniony prawem autorskim w znacznym zakresie z punktu widzenia ochrony praw autora.

Całkowita grupa odbiorców w przypadku każdego dystrybutora w dniu prowadzenia monitoringu liczyła często co najmniej kilka tysięcy użytkowników. Zakres i stopień naruszeń był więc znaczący. Za pomocą adresów IP użytkowników uprawniona ustaliła dostawcę usług internetowych dla osób naruszających prawa autorskie jako spółkę U.. (dowód: print-screeny k.82-99)

Sąd zważył:

Wniosek C. UG o udzielenie informacji dotyczących imion, nazwisk i adresów do doręczeń podmiotów korzystających z usług spółki U. niezbędnych do dochodzenia w przyszłości roszczeń z art. 79 pr. autor. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 80. ust. 1 pkt 3 lit c pr. autor., sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie autorskich praw majątkowych miejsca, w którym sprawca wykonuje działalność lub w którym znajduje się jego majątek, także przed wytoczeniem powództwa rozpoznaje, nie później niż w terminie 3 dni od dnia złożenia w sądzie, wniosek mającego w tym interes prawny o zobowiązanie innej niż naruszający osoby do udzielenia informacji, które mają znaczenie dla roszczeń, określonych w art. 79 ust. 1, o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenie towarów lub usług naruszających autorskie prawa majątkowe, jeżeli stwierdzono, że świadczy ona usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe, a powyższe działania mają na celu uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej, przy czym nie obejmuje to działań konsumentów będących w dobrej wierze. Zgodnie z ust. 2, sąd dopuszczając dowód lub rozpoznając wnioski, o których mowa w ust. 1, zapewnia zachowanie tajemnicy przedsiębiorcy i innych tajemnic ustawowo chronionych.

Omawiany przepis nie reguluje w sposób kazuistyczny kwestii, kto może wystąpić z wnioskiem posługując się ogólną klauzulą interesu prawnego. Mając na uwadze cel wniosku (wzmocnienie skuteczności dochodzenia roszczeń

wynikających z naruszenia autorskich praw majątkowych) należy przyjąć, że czynnie legitymowany będzie tu każdy podmiot uprawniony do wniesienia powództwa w oparciu o art. 79 pr.autor. Zatem oprócz podmiotu autorskich praw majątkowych może nim być np. licencjodawca wyłączny (art. 67 ust. 2 pr.autor.), czy organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi (art. 5 ust. 1 ustawy z 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi). Określenie tak szeroko kręgu podmiotów uprawnionych do wszczęcia postępowań pomocniczych pozostaje w zgodzie z motywem 18. dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29/04/2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (enforcement), według którego osobami uprawnionymi do żądania zastosowania tych środków, procedur i środków naprawczych są uprawnione podmioty oraz osoby posiadające bezpośredni interes i zdolność sądową w zakresie dozwolonym przez stosowane prawo, co może obejmować profesjonalne organizacje zarządzające tymi prawami lub chroniące zbiorowe i indywidualne interesy, za które są odpowiedzialne. (Machała W. (red.), Sarbiński R.M. (red.), Błońska B., Bojańczyk K., Gołaszewska A., Krasowicz S., Krysińska J., Nowotnik-Zajączkowska M., Rząsa G., Siciarek M., Sobczyk-Sarbińska K., Świętaczak M., Urbański A., Zalewski A., Prawo autorskie i prawa pokrewne, stan prawny 1.03.2019 r., Komentarz, Lex 10877)

Art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE obliguje państwa członkowskie do zapewnienia, by w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda właściwe organy sądowe mogły nakazać naruszającemu i/lub jakiegokolwiek innej osobie przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej.

Jak wskazuje Anna Tischner, obowiązek informacyjny wymaga uwzględnienia z jednej strony interesów uprawnionego, z drugiej zaś interesów osób, które są zobowiązane do udzielania informacji. Podstawowe znaczenie przy stosowaniu tych przepisów, podkreślane w piśmiennictwie, ma zasada proporcjonalności, charakteryzująca się tym, że im bardziej pewny jest fakt naruszenia, tym większe obowiązki mogą być nałożone na obowiązanych do udzielenia informacji. (A. Tischner, Odpowiedzialność majątkowa za naruszenie prawa do znaku towarowego, rozdział V, pkt. 5) Sąd podziela pogląd, że udzielenie informacji służącej ochronie praw własności intelektualnej warunkowane jest, na gruncie art. 8 dyrektywy 2004/48/WE, proporcjonalnością żądania. Wagę zasady proporcjonalności podkreśla konstrukcja przepisu, w którym odniesiono się doń dwukrotnie. W ust. 1 wskazano, że żądanie powoda w zakresie udzielenia informacji musi być proporcjonalne, a także w ust. 2, że przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji zawiera dane określone w ppkt a i b, jeśli jest to stosowne. W zasadzie tej wyraża się idea podejmowania tylko takich działań, które są niezbędne i konieczne dla osiągnięcia określonego celu oraz takich, które są adekwatne w danych okolicznościach, tj. w jak najmniejszym stopniu ograniczają prawa innych podmiotów”. (por. także A. Jakubecki, System Prawa Prywatnego, t. 14B, C.H. BECK, Warszawa 2012, s.1660 i n., s.1673 i n., R. Skubisz, Roszczenie o udzielenie informacji [w:] Księga pamiątkowa ku czci profesora Erecińskiego, Warszawa 2011).

Treść wniosku obejmuje informacje i dokumenty, które mogą mieć znaczenie dla dochodzenia roszczeń określonych w art. 79 ust. 1 pr.autor. Postępowanie inicjowane wnioskiem informacyjnym służy z reguły ustaleniu pełnego kręgu osób naruszających prawa autorskie, sposobu ich działania oraz zakresu naruszenia. Na tym etapie uprawniony nie ma obowiązku precyzyjnego określenia roszczeń, wystarczy, że określi je rodzajowo odwołując się do brzmienia przepisu. W przypadku, gdy wniosek dotyczy naruszcycieli w grę wchodzić mogą wszystkie roszczenia wymienione w art. 79 ust. 1 pr.autor.

Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny (np. J. Barta, R. Markiewicz, Prawo autorskie, Warszawa 2008, s. 49-50), jak i orzecznictwa (por. wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 14.07.2005 r. w sprawie C-192/04 (...), pkt 46), prawa autorskie, jak wszystkie prawa wyłączne, mają - co do zasady - charakter terytorialny. Zarówno więc osobiste, jak i majątkowe prawa do utworu podlegają ochronie na podstawie przepisów danego kraju jedynie na jego obszarze.

Stosownie do art. 5 ust. 4 pr.autor., przepisy tej ustawy stosuje się do utworów, które są chronione na podstawie umów międzynarodowych, w zakresie, w jakim ich ochrona wynika z tych umów. Zarówno Rzeczpospolita Polska,

Republika Federalna Niemiec i Stany Zjednoczone Ameryki Północnej są sygnatariuszami Konwencji Berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu ustalonym przez Akt Paryski Konwencji Berneńskiej o Ochronie Dzieł Literackich i Artystycznych sporządzony w P. dnia 24 lipca 1971 r. (Dz. U. 1990, Nr 82, poz. 474), a tym samym należą do Związku utworzonego na mocy art. 1 tego Aktu.

Zgodnie z art. 4a konwencji, ochroną objęte są utwory dzieł filmowych, których producent ma swoją siedzibę lub stałe miejsce pobytu w jednym z państw należących do Związku utworzonego na jej mocy w celu ochrony praw autorów do ich dzieł literackich i artystycznych. W odniesieniu do dzieł, co do których autorom przysługuje na jej podstawie ochrona w państwach należących do Związku, innych niż państwa pochodzenia dzieła, ich autorzy korzystają z praw, jakie odpowiednie ustawy przyznają aktualnie lub w przyszłości swoim obywatelom, jak też z praw specjalnie przyznanych przez konwencję. (art. 5 ust. 1) Według zaś ust. 2 art. 5, korzystanie z wymienionych praw i ich wykonywanie nie wymaga spełnienia żadnych formalności, w szczególności nie jest uzależnione od istnienia ochrony w państwie pochodzenia dzieła. Konwencja berneńska opiera się więc na zasadzie asymilacji (określanej także jako zasada traktowania narodowego), zgodnie z którą autorzy z krajów należących do Związku, innych niż kraj pochodzenia dzieła, powinni być traktowani w państwie dochodzenia ochrony na równi z jego obywatelami. Zarówno zakres jak i sposoby dochodzenia ochrony praw autorskich normowane są wyłącznie przez ustawodawstwo państwa, w którym żąda się udzielenia ochrony.

Do określenia treści praw, oceny naruszeń i wynikających z nich roszczeń znajduje zastosowanie prawo polskie. Jak trafnie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z 15.09.2011 r. (II CSK 572/10), prawu państwa ochrony podlega nie tylko zakres ochrony, jak też środki jej dochodzenia ale wszystkie kwestie objęte statutem praw autorskich, a więc również wiążące się z oceną powstania, treści i wygaśnięcia praw autorskich.

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych prawo autorskie, za utwór uważa się każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. W orzecznictwie i doktrynie prawa własności intelektualnej uznaje się, że aby wytwór niematerialny zyskał kwalifikację utworu w rozumieniu prawa autorskiego powinien wykazywać łącznie następujące cechy:

- i. stanowić rezultat pracy człowieka tj. twórcy utworu (przy czym przejaw działalności oznacza każdy uzewnętrzniony rezultat działania – tak J. Barta, Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC Warszawa 2001 r., s. 68)
- ii. stanowić przejaw działalności twórczej,
- iii. mieć indywidualny charakter.

Na gruncie powstaje z chwilą ustalenia dzieła, gdy przybierze ono jakąkolwiek postać, choćby nietrwałą, jednak o tyle stałą, żeby treść i cechy utworu wywierały efekt artystyczny (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 25.04.1973 r. ICR 91/73 OSNC 1974/3/50). Wykreowanie praw autorskich nie wymaga żadnych formalności (art. 1 ust. 4 pr.autor.), ich powstanie w sposób pierwotny następuje bowiem ex lege, bezpośrednio na rzecz twórcy, którym w prawie polskim może być wyłącznie osoba fizyczna. Osoba prawna staje się podmiotem autorskich praw majątkowych wyłącznie w drodze następstwa prawnego – albo na podstawie umowy (art. 41 ust. 1 pr.autor.), albo poprzez przejęcie utworu wykonanego przez twórcę, będącego jej pracownikiem, w ramach obowiązków wynikających ze stosunku pracy (art. 12 pr.autor.). By skutecznie dochodzić ochrony przysługujących jej praw autorskich, osoba prawna musi przedstawić dowód sukcesji na jej rzecz autorskich praw majątkowych.

Przedmiotem prawa autorskiego są m.in. utwory audiowizualne, w tym filmowe (art. 1 ust. 2 pkt 9). Prawo autorskie przysługuje twórcy, o ile ustawa nie stanowi inaczej. (art. 8 ust. 1 pr.autor.) Stosownie do art. 17 pr.autor., wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu przysługuje twórcy. Domniemywa się, że twórcą jest osoba, której nazwisko w tym charakterze uwidoczniono na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek

inny sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu. (ust. 2) Dopóki twórca nie ujawnił swojego autorstwa, w wykonywaniu prawa autorskiego zastępuje go producent lub wydawca, a w razie ich braku - właściwa organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. (ust. 3) Domniemywa się, że producentem lub wydawcą jest osoba, której nazwisko lub nazwę uwidoczono w tym charakterze na przedmiotach, na których utwór utrwalono, albo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu. (art. 15 pr.autor.)

Wkroczenie przez inne podmioty w tak rozumiany zakres wyłączności jest możliwe wyłącznie w przypadku nabycia autorskich praw majątkowych lub uzyskania licencji (w zakresie określonym w umowie). Do naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu dochodzi w sytuacji bezprawnego wkroczenia w zakres wyłączności, korzystania z tych elementów dzieła, które spełniają przesłankę twórczości, choćby bez zamiaru lub świadomości naruszenia.

C. UG należyście uprawdopodobniła, że jest uprawniona do dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 79 ust 1 pr.autor., względem osób dystrybuujących odcinki serialu (...), a korzystający z usług świadczonych przez spółkę U.. Wnioskodawczyni służy autorskie prawa majątkowe nabyte od producenta (...) LLC na podstawie umowy licencyjnej zawartej 2 października 2014 r., spełniającej wymogi określone w art. 41 i nast. pr.autor., a w konsekwencji wyłączność dystrybucji utworów audiowizualnych w sieci Internet. Za przyjęciem domniemania, że (...) LLC wykonuje prawa nieujawnionych twórców przemawia umieszczenie oznaczenia (...) na plakatach promujących serial, którego odcinki bezspornie są utworami w rozumieniu art. 1 pr.autor.

C. UG przedstawiła dowody, które jednoznacznie wskazują na naruszenie jej autorskich praw majątkowych, przez bezprawne rozpowszechnianie utworów. Wniosek dotyczy dystrybucji za pośrednictwem sieci (...), która umożliwia dalszą dystrybucję części pliku pomiędzy użytkownikami podłączonymi do sieci za pomocą zainstalowanego na komputerze oprogramowania. Dochodzi zatem do jednoczesnego pobrania pliku z Internetu i udostępnienia go innym użytkownikom. Ze złożonych raportów i ekspertyz wynika, że działania abonentów posługujących się wymienionymi adresami IP nie wpisywały się w ramy dozwolonego użytku osobistego, o którym mowa w art. 23 pr.autor.

W ocenie Sądu uprawniona ma interes prawny w uzyskaniu informacji o imionach, nazwiskach i adresach korespondencyjnych abonentów korzystających z naruszeniem jej praw z usług świadczonych odpłatnie przez spółkę U..

Postępowanie informacyjne ma charakter subsydiarny względem postępowania głównego. Rolą sądu w tego rodzaju sprawach jest ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa oraz prawidłowa ocena, czy dostęp do informacji i dokumentów jest konieczny, a zakres żądania proporcjonalny do sposobu działania obowiązanego i roszczeń wynikającego dla uprawnionego z naruszenia. Zważywszy wskazania dyrektywy 2004/48/WE, implementujące ją przepisy prawa krajowego, tu art. 80 ust. 1 pr.autor. powinny być stosowane w taki sposób, by zapewnić efektywną ochronę praw własności intelektualnej przed naruszeniami, w tym pełne usunięcie powstałych już skutków naruszeń.

Przepis art. 80 ust. 1 pr.autor. nie ogranicza możliwości żądania informacji do toczącego się postępowania w sprawie o ochronę autorskich praw majątkowych, przeciwnie, z jego brzmienia wynika jednoznacznie, że uprawniony może je zgłaszać także przed wniesieniem pozwu. W tym przypadku, brak danych osobowych naruszcycieli właściwie wykluczałby jego złożenie ze względu na obowiązki wynikające dla powoda z art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c.

Roszczenie informacyjne, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 2 i 3 pr.autor. nie stanowi środka zabezpieczenia roszczeń. Tożsamość pojęcia „interes prawny” nie uzasadnia stosowania do tego postępowania reguł przyjętych w interpretacji art. 730¹ k.p.c. W szczególności uprawniony nie ma obowiązku uprawdopodobnienia interesu prawnego w uzyskaniu dostępu do informacji i dokumentów, omawiany przepis wymaga od niego jedynie wykazania takiego interesu, a zatem przedstawienia argumentacji przekonującej, że jego żądania są konieczne i proporcjonalne.

Informacje o osobach naruszających autorskie prawa majątkowe i o zakresie naruszenia mają znaczenie dla sformułowania roszczeń i określenia ich podstawy faktycznej, a w konsekwencji do dochodzenia roszczeń na podstawie art. 79 ust. 1 pr.autor. lub podjęcia decyzji o rezygnacji z ich dochodzenia na drodze sądowej.

Nie ulega wątpliwości, że dane użytkowników sieci Internet nie są ujawniane publicznie. C. UG nie może ich uzyskać z innych źródeł, a jest to konieczne do ustalenia pełnego kręgu naruszcycieli i sformułowania względem każdego z nich odpowiednich roszczeń zakazowych i/lub zmierzających do usunięcia skutków naruszeń, uwzględniających sposób działania naruszcycieli, w rozumieniu formy bezprawnego korzystania z utworów przez każdego z nich. Dochodzenie roszczeń na drodze sądowej w postępowaniu cywilnym jest z oczywistych względów najbardziej efektywnym sposobem zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej. By złożyć pozew, uprawniona musi znać imiona, nazwiska i adresy pozwanych.

Legitymacja bierna spółki U. nie budzi wątpliwości Sądu.

Zgodnie z brzmieniem art. 80 ust. 1 pr.autor, uprawniona może żądać zobowiązania do udzielenia informacji osób innych, niż dopuszczający się naruszenia, jeśli mają wiedzę o faktach wskazujących na naruszenia. Krąg osób zobowiązanych do udzielenia informacji obejmuje zatem również podmiot w stosunku, do którego lub uznano, że świadczy on usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe.

Obowiązana świadczy odpłatnie usługi dostępu do Internetu osobom, które w ramach internetowej sieci wymiany i dystrybucji plików (...) udostępniają innym użytkownikom utwory audiowizualne chronione na rzecz C. UG. Należy zatem do grona podmiotów, o których mowa art. 80 ust. 1 pkt 3c pr.autor.

Zakres żądanych przez C. UG informacji nie jest nadmierny.

Zakres informacji podlegających ujawnieniu na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 3 pr.autor. obejmuje informacje o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenie towarów lub usług naruszających autorskie prawa majątkowe. Za chybiony należy uznać zarzut obowiązanej, że żądane dane osobowe użytkowników w postaci imienia, nazwiska i adresu do korespondencji nie mieszczą się w katalogu określonym tym przepisem.

Żądane informacje dotyczą sieci dystrybucji, którą - w kontekście niniejszej sprawy - tworzą podmioty zaangażowane w rozpowszechnianie utworów chronionych prawem autorskim. Stanowisko takie wyrażone zostało przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 29.01.2008 r. w sprawie C-275/06 i w postanowieniu z 19.02.2009 r. w sprawie C-557/07, a także przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, który w postanowieniu z 7.02.2013 r. (I ACz 114/13) wskazał, że informacje o "sieciach dystrybucji", o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 pr.autor. obejmują (tak jak na to wskazuje art. 8 ust. 2a dyrektywy enforcement) dane o osobach, które rozpowszechniają (rozprowadzają) towary lub usługi pomiędzy inne podmioty.

Żądanie ujawnienia danych abonamentów nie narusza tajemnicy telekomunikacyjnej.

Obowiązana zarzuciła, że dane, których ujawnienia żąda wnioskodawczyni objęte są tajemnicą na podstawie art. 159 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Zgodnie z jego ust. 3, z wyjątkiem przypadków określonych ustawą, ujawnianie lub przetwarzanie treści albo danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną narusza obowiązek ich zachowania. W ocenie obowiązanej, dane dotyczące użytkownika sieci Internet stanowią istotną część tajemnicy telekomunikacyjnej i ich ujawnienie, wbrew nałożonemu na mocy ustawy obowiązkowi zachowania poufności, wiązałoby się z istotnym pogwałceniem tajemnicy telekomunikacyjnej.

Należy wyjaśnić, że w polskim porządku prawnym nie istnieje jednolita procedura regulująca zasady udostępniania danych osobowych dla potrzeb postępowań cywilnych. Zasady przetwarzania danych osobowych (w tym ich udostępniania) uregulowane są przede wszystkim w ustawie z 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych oraz w komplementarnych względem niej ustawach z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne i z 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Wskazane unormowania służą realizacji gwarancji zabezpieczenia

danych osobowych, których przetwarzanie odbywa się zawsze na zasadzie wyjątku od reguły ich ochrony. Rozwiązanie odrębne i samodzielne stanowi regulacja art. 80 pr. autor., wprowadzona do systemu ochrony praw własności intelektualnej w wyniku implementacji dyrektywy enforcement. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 7.02.2013 r., I ACz 114/13)

Odrębność wskazanych podstaw prawnych skutkuje brakiem konieczności uprzedniego zwalniania obowiązanej z ciążącej na nim tajemnicy telekomunikacyjnej w ramach postępowania z art. 80 pr. autor. Nie sposób jednak nie zauważyć, że pomiędzy zestawianymi regulacjami zachodzi kolizja.

Problem kolizji dóbr prawnie chronionych wynikających ze stosowania art. 8 dyrektywy był przedmiotem rozważań Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-580/13 (...). W stanowiącym odpowiedź na pytanie prejudycjalne wyroku z 16 lipca 2015 r. Trybunał jednoznacznie wskazał, że art. 8 ust. 3e dyrektywy 2004/48/WE należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który zezwala instytucji bankowej w sposób nieograniczony i bezwarunkowy, na odmowę udzielenia informacji dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku z powołaniem się na tajemnicę bankową. Jednocześnie Trybunał uznał, że przepis krajowy, rozpatrywany odrębnie może skutkować kwalifikowanym naruszeniem prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego oraz w konsekwencji prawa podstawowego własności intelektualnej, przysługujących posiadaczom tych praw, a w związku z tym nie spełnia wymogu zachowania odpowiedniej równowagi między poszczególnymi prawami podstawowymi wyrażonymi w art. 8 dyrektywy 2004/48/WE. (podobnie wyrok TS UE z 29.01.2008 r. w sprawie C-275/06 (...))

W przekonaniu Sądu, wskazania zawarte w cytowanym wyroku powinny się odnosić nie tylko do tajemnicy bankowej chronionej w polskim systemie prawnym na podstawie art. 104 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1994 r. Prawo bankowe, ale również do tajemnicy telekomunikacyjnej, której zakres jest węższy niż w przypadku tajemnicy bankowej. Przepis art. 159 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne nie może być stosowany w taki sposób, by wyłączając udzielenie informacji o osobach naruszczeni (ich imionach, nazwiskach i adresach) uniemożliwiać efektywną ochronę praw własności intelektualnej. Uprawniony nie powinien być zmuszany do inicjowania postępowania karnego na podstawie art. 116 pr. autor. wyłącznie w tym celu, by uzyskać dostęp do danych osobowych naruszczeni.

Obszerna argumentacja przedstawiona w motywach wniosku w pełni uzasadnia uznanie, że C. UG ma interes prawny w dostępie do informacji o abonentach spółki U., którzy dopuszczają się naruszeń autorskich praw majątkowych do utworów audiowizualnych rozpowszechniając bez zgody uprawnionej odcinki serialu (...), a zakres żądania jest adekwatny do charakteru naruszeń i proporcjonalny. Ze swej strony obowiązana nie przedstawiła przekonujących twierdzeń mogących ten interes skutecznie podważyć.

Uznając za zasadne żądanie udzielenia informacji, bez których uprawniona nie ma możliwości ustalenia kręgu osób, wobec których może dochodzić roszczeń wynikających z naruszenia, opartych na podstawie art. 79 pr. autor., **Sąd uwzględnił wniosek. (art. 80 ust. 1 pr. autor.)**

Sąd oddalił wniosek jedynie w takim zakresie, w jakim dokonał stylistycznych zmian w treści sposobów zabezpieczenia roszczeń, niewykraczających poza granice wyznaczone w art. 321 k.p.c., a zmierzających do jasnego i zgodnego z regułami językowymi sformułowania tymczasowych zakazów i nakazów.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

26.07.2019 r.